

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Interplastics s.r.o.

Verwerende partij: Letifico d.o.o.

Prejudiciële vragen

- 1) Is een bepaling van nationaal recht, te weten artikel 1 van de Ovršni zakon (wet inzake de gedwongen executie, bekendgemaakt in de Narodne novice nrs. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 en 73/17), die notarissen de bevoegdheid verleent om op basis van een bewijskrachtig document door middel van het uitvaardigen van een bevel tot executie — als executoriale titel — zonder uitdrukkelijke toestemming van de schuldenaar, een in Kroatië gevestigde rechtspersoon, over te gaan tot gedwongen invordering van schulden, in overeenstemming met artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en artikel 18 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, gelet op de arresten van het Hof van Justitie in de zaken C-484/15 en C-551/15?
- 2) Kan de uitlegging die is gegeven in de arresten van het Hof van Justitie van 9 maart 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:2017:199) en Pula Parking (C-551/15, EU:2017:193) worden toegepast in de hierboven uiteengezette zaak Povrv-752/19, en moet meer in het bijzonder verordening nr. 1215/2012 aldus worden uitgelegd dat de notarissen in Kroatië, wanneer zij optreden in het kader van de bevoegdheden die hun door het nationale recht zijn toebedeeld in procedures van gedwongen executie op grond van een „bewijskrachtig document”, waarin de verwerende partijen in de executieprocedure in andere lidstaten van de Unie gevestigde rechtspersonen zijn, niet onder het begrip „gerecht” in de zin van die verordening vallen?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenië) op
2 mei 2019 — D. J./Radiotelevizija Slovenija**

(Zaak C-344/19)

(2019/C 263/35)

Procestaal: Sloveens

Verwijzende rechter

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: D. J.

Verwerende partij: Radiotelevizija Slovenija

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 2 van richtlijn 2003/88 ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat in omstandigheden als in de onderhavige zaak de periode van permanente bereikbaarheid waarin de in een zendstation voor radio- en televisie-uitzendingen werkzame werknemer, in de tijd waarin hij vrij is (wanneer hij niet fysiek aanwezig hoeft te zijn op de werkplek), op oproep bereikbaar moet zijn en zo nodig binnen een uur op zijn werkplek moet arriveren, als arbeidstijd wordt beschouwd?

- 2) Is in omstandigheden als in de onderhavige zaak het feit dat de werknemer verblijft in een onderkomen dat is ingericht op de plaats waar hij zijn arbeid verricht (een zendstation voor radio- en televisie-uitzendingen), aangezien het wegens de geografische kenmerken van de plaats voor hem onmogelijk (of heel moeilijk) is om elke dag naar huis („beneden in de vallei”) terug te keren, van invloed op de bepaling van de aard van de permanente bereikbaarheid?
- 3) Luidt het antwoord op de twee voornoemde vragen anders wanneer het gaat om een plaats waar door de geografische kenmerken van de plaats weinig mogelijkheden zijn voor vrijetijdsactiviteiten, of de werknemer aanzienlijke beperkingen ondervindt om zijn vrije tijd in te vullen of om zich met zijn eigen interesses bezig te houden (waarvan geen sprake zou zijn indien hij thuis zou wonen)?

(¹) Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB 2003 L 299, blz. 9).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 2 mei 2019 —
Bundeszentralamt für Steuern/Y-GmbH**

(Zaak C-346/19)

(2019/C 263/36)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Bundeszentralamt für Steuern

Verwerende partij: Y-GmbH

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 8, lid 2, onder d), van richtlijn 2008/9/EG (¹) van de Raad van 12 februari 2008 tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in richtlijn 2006/112/EG (²) vastgestelde teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van teruggaaf maar in een andere lidstaat gevestigd zijn, volgens hetwelk in het teruggaafverzoek voor iedere lidstaat van teruggaaf en voor iedere factuur onder andere het nummer van de factuur dient te worden vermeld, aldus worden uitgelegd dat ook de vermelding van de referentie van een factuur, die naast het factuurnummer als aanvullend identificatiecriterium op een betalingsbewijs staat vermeld, volstaat?
- 2) Indien de eerste vraag ontkennend moet worden beantwoord: Geldt een teruggaafverzoek waarin in plaats van het factuurnummer de referentie van een factuur is vermeld als formeel volledig en in de zin van artikel 15, lid 1, tweede volzin, van richtlijn 2008/9/EG ingediend binnen de termijn?
- 3) Moet bij de beantwoording van de tweede vraag in aanmerking worden genomen dat de belastingplichtige die niet in de lidstaat van teruggaaf gevestigd is, vanuit de optiek van een verstandige aanvrager, gelet op de vormgeving van het elektronische portaal in de lidstaat van vestiging en het formulier van de lidstaat van teruggaaf, ervan mocht uitgaan dat voor een correct, in ieder geval formeel volledig verzoek binnen de termijn, het invullen van een ander kencijfer dan het factuurnummer volstaat voor de identificatie van de factuur waarvoor om teruggaaf wordt verzocht?

(¹) PB 2008, L 44, blz. 23.

(²) Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1).